

..και να σου πω ότι δεν σε δει έχω ωραιότερη.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μάνα και γιός.....

Θυμάμαι εκείνες τις προσμονές -των αθώνων χρόνων μας- για τις μέρες τις γιορτινές, για τα γαλανόλευκα των εθνικών επετείων, για τις παρελάσεις, για την μεταρσίωση που καταξίωνε την πίστη που προσπαθούσαμε στο Χριστό (κι' από κοντά στην πατρίδα)....

Θυμάμαι, μόνο (πλέον).

Τώρα όσοι, ακόμη, δακρύζουμε και λαχταράμε να ακουμπήσουμε λίγο ήλιο λογιζόμαστε "γραφικοί".

Στις 28 Οκτωβρίου λοιπόν, πήραμε κι'εμείς την "γραφικότητά" μας παραμάσχαλα (τιμή μας και καμάρι μας) και το απομεσήμερο, διασχίζοντας την πόλη των ανθρώπων σε τσιπουράδικα, ανηφορίσαμε για στο μοναστήρι. Τέσσερεις φίλοι είμαστε, όλοι με την ίδια (ανομολόγητη) νοσταλγική πίκρα για την χαμένη εθνική μνήμη και αξιοπρέπεια.

Σαν βγήκαμε από την μεγάλη πολιτεία, αρχίσαμε να ανασαίνουμε την Ελλάδα που παραμένει αδούλωτη στα μεγάλα πλατάνια της εξοχής, στα μικρά σπιτάκια των χωριών, στις σημαίες που υψώνονται...ακόμη.

Φτάνοντας στο μοναστήρι, μπήκαμε στον ...κόσμο μας, ένθα η ψυχή απλώνεται να ξεμουδιάσει από το καθ'ημέραν στρίμωγμα, από την κλεισούρα των ανόητων και ανώφελων συμβάσεων. Σκαρφάλωσε η δόλια η καρδιά μας στον ιστό της βυζαντινής και μετά της ελληνικής σημαίας και δεν ήθελε να παρακληθεί -σαν άλλη Ραχήλ- που της σκότωσαν ετούτης εδώ τα ιερά και τα όσιά της.

Ολόγυρα, βιαστικά, τα ράσα των μοναχών που ετοίμαζαν τον πανηγυρικό εσπερινό της Αγίας Αναστασίας και την μεγαλοσχημία της Θεοπίστης, κεριά, λιβάνια, κομποσχοίνια, "καλώς ήρθατε", "ευλόγησον"....

"Εισελεύσομαι εις ναόν τον άγιόν σου".....σιωπές μαζεμένες σε σταυρωμένα χέρια, η Παναγιά με τον Χριστό (και τον κόσμο) αγκαλιά Της, οι Άγιοι, η ευλογία του αναμένοντος (μας) -διαρκώς- Θεού όμορφα αφημένη στα στασίδια, στις φλόγες των κεριών, στα φιλήματα των εικόνων: Απλά πράγματα...απλώνεις το χέρι σου και την ακουμπάς, απλώνεις την καρδιά σου και σε βρίσκει (γιατί κάθε καρδιά έχει χώρο για ευλογία...).

Όσο γέμιζε η εκκλησιά λαό, τόσο απομακρύνονταν η βοή του έξω κόσμου και σαν ήρθαν στα ψαλτικά αναλόγια οι αγιορείτες και μία- μία μαζεύτηκαν και οι μοναχές, είχαμε ήδη ξεχάσει από πού είχαμε έλθει.

Εσπερινός άλλης εποχής, άλλης “κατάστασης”, αγγέλων πέρασμα, δακρύων αγαλλίαμα, άρτων οσμή, Φως ιλαρόν και η Αγία Δόξα παρούσα, να την πάρεις αντίδωρο (αν στους εσπερινούς μοίραζαν αντίδωρο...).

Έφτασε και η ώρα της κουράς.

Την ξέρω πάρα πολλά χρόνια την Θεοπίστη. Από τότε που ήταν στον κόσμο. Την ήξερα προσευχόμενη μάνα πέντε παιδιών, νοικοκυρά με κολλημένη πάνω της (σαν μυρωδιά πρωινού κέϊκ) την φροντίδα για το σπιτικό της, μια γυναίκα που θρήσκευε και αγωνιούσε.

Σαν τακτοποιήθηκαν τα παιδιά και έφυγε ο σύζυγός της για την αγκαλιά του Χριστού, άφησε κι'αυτή τα του κόσμου και ήρθε στο μοναστήρι, γλυκειά και ταπεινούλα, όπως ήταν στην πόλη. Μόνο που τώρα έλαμπε, νομίζω.

Χθες, με λυτά τα μαλλιά και ντυμένη τον λευκό χιτώνα του άλλου της γάμου, με ένα γύρω παιδιά και εγγόνια, με τον γιό της τον καλόγερο να ψάλλει -με τους αυταδέλφους του, από την αγιορείτικη σκήτη- στην χαρά της μάνας του, είχε μια άλλη ομορφιά (αν ομορφιά λέγεται το έκπαγλον της καλλονής του δικαιωμένου ανθρώπου).

Με τον άντρα της είχαν συμφωνήσει πως όποιος από τους δυό μείνει πίσω, θα καλογερέψει. Τώρα εκπλήρωνε την υπόσχεσή της στον σύζυγο και ταυτόχρονα έδινε μία νέα και καθοριστική υπόσχεση στον Νυμφίο της καρδιάς της “ναι, του Θεού συνεργούντος.....”.

Ναι, συνεργεί ο Θεός Θεοπίστη. Καλές υπομονές νάχεις και καλόν Παράδεισο.

Εμείς πρέπει να γυρίσουμε πίσω. Νύχτωσε πια και στην μεγάλη πολιτεία, από χρόνια έχει νυχτώσει βαθειά....

Λέγε στους Αρχαγγέλους του μοναστηριού για τις νύχτες των ανθρώπων, λέγε στον Κύριο για τα λησμονημένα μας, πες και στην Κυρά την Παναγιά να μην κουραστεί να απλώνει το ρούχο της στις αμαρτίες μας.

Α, και να μην ξεχάσω να σου πω ότι δεν σε δει έχω ωραιότερη...

Πηγή:ΤΙ ΚΑΙ ΠΩΣ- anemonpnoi-magdalini.blogspot.gr